

CÉSAR AIRA

FLORES
GECELERİ

ROMAN

Çeviri: EMRAH İMRE

CÉSAR AIRA
FLORES
GECELERİ

Las noches de Flores, César Aira

© 2004, César Aira

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Literarische Agentur Michael Gaeb ve AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Olca Öztunalı

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Elpis Ioannidis

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1835-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

CÉSAR AIRA
FLORES
GECELERİ

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

EMRAH İMRE

CÉSAR AIRA, 1949'da Arjantin'in Coronel Pringles şehrinde doğdu. 1967'de Buenos Aires'in, halen yaşadığı ve kimi eserlerine mekân seçtiği Flores semtine taşındı. Denemeler, makaleler ve tiyatro oyunları kaleme aldı. Kafka, Austen, Shakespeare, Potocki ve Saint-Exupéry'den eserler çevirdi. 1996'da Guggenheim Bursu kazandı. Buenos Aires ve Rosario üniversitelerinde Rimbaud, Copi, Pizarnik, Mallarmé ve Yapımcılık konulu dersler verdi. 1990'lardan beri onlarca kısa romana imza attı ve eserleri birçok dile çevrildi.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. İsviçre, Brezilya ve Yeni Zelanda'da yaşadı. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. İngilizce, Portekizce, İspanyolca ve Fransızcadan çeviriler yaptı. José Saramago, Gabriel García Márquez, Gilbert Adair, Amit Chaudhuri, Nicholas Christopher ve Luisa Valenzuela gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi. Brezilya'da yaşamaktadır.

Flores semtinin yaşını almış sakinlerinden Aldo ve Rosita Peyró çifti yalnızca kendilerinin icra ettiği ve duyan az sayıda kişiyi meraka sürükleyen tuhaf bir meslek edinmişlerdi, geceleri semtteki pizzacıardan birinde evlere servis elemanı olarak çalışıyorlardı. Bu işi yapan sadece onlar değildi, zaten güneşin batmasıyla birlikte Flores'in ve bütün Buenos Aires'in sokaklarında, labirentlerde koşturan kobay fareleri gibi vızır vızır gidip gelen motosikletli gençler ordusundan da belliydi bu. Ama servisi kendi imkânlarıyla, yani yayan yapan başka bir yaşlı (ya da genç) çift daha yoktu.

Örselenmiş orta sınıfımızın tipik birer üyesiydiler; orta karar bir emekli maaşı alıyorlardı, evleri kendilerine aitti, önemli bir giderleri yoktu, ama büyük bir gelirleri de yoktu. Nispeten gençtiler, sağlıkları ve güçleri yerindeydi ve bolca vakitleri bulunmasına rağmen gelirlerine mütevazı bir katkıda bulunmak için daha farklı bir uğraş aramamaları şaşırtıcıydı. İcat peşinde değillerdi, bu iş biraz tesadüf eseri karşlarına çıkmıştı, hem pizzacıyı işleten delikanlıyı tanıyorlardı hem de iş çocuk oyuncağına benziyordu. İnsanları alışkanlıklarında tuhaf değişiklikler yapmaya mecbur bırakan ekonomik krizin ortasında aniden bir fırsat belirmişti: Pizzacılar dağıtımı kendi

araçlarıyla yapan kişilerle anlaşarak servis motorlarına para yatırmayı bırakmıştı, böylece iş arzında ani bir düşüş gerçekleşmişti; motor sahibi gençler çalışmaya ancak paraya sıkışınca geldiklerinden ve keyiflerince patron değiştirdiklerinden işler iyice karmakarışık olmuştu. Peyró çifti son derece dakik, sorumluluk sahibi insanlardı ve işlerini yürüterek halletmeyi başarıyorlardı. Pizzacıнын yakınındaki siparişlere onları gönderiyorlardı ve hem süratte motosikletlilerden geri kalmıyor hem de pizzaları soğumadan teslim ediyorlardı. Patronla önceden tanıştıkları sembolik maaşın yanında bahşişlerden de para kazanıyorlardı. Üstelik bolca yürümek zorunda kalıyorlardı; yürümenin sağlığa iyi geldiğini ve o yaşlardaki herkesin fırsat buldukça egzersiz yapması gerektiğini bilmek için doktora gitmelerine gerek yoktu.

Pizza dağıtırken toplumun başka zaman farkına varmayacakları bir yüzüyle haşır neşir oldular. Ayrıca kendilerinin de uzun süredir gün yüzüne çıkmamış bir yönüyle karşı karşıya geldiler. Yaşıtları çoğu çift gibi onlar da gittikçe “çökmüş”, akşamlarını televizyon karşısında geçirip yatağa her geçen gün biraz daha erken girer hale gelmişlerdi. Geceleyn dışarı çıkınca içleri adeta bir gençlik enerjisiyle doluyordu. Böylece pizzacıda servis yapan genç mi genç meslektaşları onları daha kolay kabulleniyordu. Bu gençler neredeyse çocuk yaştaydı, hatta Aldo ile Rosita'nın yaşlarıyla karşılaştırılınca büsbütün çocuk sayılırlardı, tabii bu durum ihtiyar çiftin onlardan birçok şey öğrenmesine engel değildi. Nesiller yenilendikçe yeni kavramlar ortaya çıkar, bunlar ya yaşam tecrübesinden bağımsızdır ya da tecrübeyi ikinci planda bırakır. Üstelik bu gençleri özel kılan başka şeyler vardı: motosikletler, gece çalışmak; sokaklar onlara çekici bir özgürlük, yüreklilik, bağımsızlık havası katıyordu; bu işi seçmelerinin sebebi belki de karakterlerinin doğuştan böyle

olmasıydı. Pizzacının işletmecisi bir seferinde Peyró çiftine gençler üstünde “iyi bir etki” yarattıklarını söylemişti; o gece pizzaları götürürken yaptıkları uzun sohbetlerde bu sözleri evirip çevirmişler ve etkinin aslında çift taraflı olduğuna kanaat getirmişlerdi; kulağa tuhaf gelebilirdi, ama gençlerle iletişim kurmak onlara da çok şey katıyordu.

Servis rotaları alışılmışın epey dışındaydı ve bunun ilginç bir sebebi vardı. Eski usul ihtiyatlı yayalardan olduklarından sadece köşelerde karşıdan karşıya geçiyor, varsa trafik ışıklarına uyuyorlardı, gerçi gece on-on birden sonra araçların yarattığı tehlike de azalıyordu... Daha doğrusu hem azalıyor hem artıyordu, çünkü yolda az araç olunca herkes daha hızlı gitmeye başlıyordu. Rosita daima Aldo'nun solunda yürürdü, çünkü Aldo'nun sol kulağı sağ kulağından daha iyi duyardı, sürekli gevezelik ettikleri için de Aldo karısının onu daha iyi duyabildiği tarafında olmasını tercih ederdi. Eski mi eski bir alışkanlıktan ötürü (yürüyüş ezelden beri hayatlarının bir parçasıydı) Aldo karısını duvar tarafında yürütürdü, çocukken gerçek bir beyfendinin böyle yapması gerektiğini öğrenmişti, birbirlerinin ters tarafında kaldıklarındaysa rahatsızlık duyardı. Aldo'nun iki takıntısının koşullarını sağlayabilmek için her döndükleri köşenin ardından taraf değiştirmeleri gerekirdi. Bu takıntı kimi zaman yollarını akıl almaz derecede uzatırdı; uzamayı en aza indirmek için daima ideal bir rota belirlerlerdi. Hesaplanması hiç de kolayla benzemeyen bu rotayı onlar kafadan çizerlerdi.

Bu sanal haritalar sadece bir kez ve bir anlığına, sık sık görülen “mopet savaşlarının” beklenmedik derecede çirkef ve gösterişli bir örneği patlak verdiğinde gözle görünür hale gelmişti.

Her pizzacının motosikletçileri kendi gruplarına

güçlü bir aidiyet hissediyor, diğer gruplara ise güçlü bir kin besliyorlardı. Doğaları gereği insanın aklına sürat yapmayı getiren araçlara binen gençler sıklıkla birbirleriyle yarışıyorlardı. Mesai bitiminde, rekabetin kanlarını iyice kaydattığı şafak saatlerinde karşı karşıya gelirlerdi. Mahallenin kuzey kısmındaki تنها caddelerde yarışmayı tercih ederlerdi, ama Rivadavia Caddesi'ne paralel kalabalık mı kalabalık güney kısmında, hatta bir kez Rivadavia Caddesi'nde çekiştikleri de olmuştu. Tahmin edileceği üzere bu turnuvaların her saniyesinde yasalar çiğneniyor, hayatlar tehlikeye atılıyor ve dehşetengiz gürültülerle mahallelilere eziyet çektiriliyordu; sürat değil gürültü yarışı yapılıyor adeta. Yarışları komando harekâtları gibi çabucak bitirmek zorundaydılar, çünkü polis birkaç dakika içinde olay yerinde bitiveriyordu; katılımcıların genç ve sorumsuz olmalarından ve rakip gruplar arasındaki garezden kaynaklanan organizasyon sorunları bu yarışları tam bir keşmekeşe çeviriyor, ama neyse ki göz açıp kapayıncaya kadar her şey sona eriyordu. Neticede kabak kendi başlarında patladığından patronlar bu yarışları şiddetle yasaklıyor, katılanları gözünün yaşına bakmadan topluca işten atmakla tehdit ediyorlardı; acı bir kaza gerçekleştiği takdirde, ki bunca zamandır gerçekleşmemiş olması mucize sayılırdı, en büyük bedeli kendilerinin ödeyeceğini, işyerlerinin kapanacağını ve mahvolacaklarını gayet iyi biliyorlardı. Dağıtıcıların altına mopet vermekten vazgeçmelerinin sebeplerinden biri de buydu; artık kendi aracı olan dağıtıcıları işe alırken ebeveynlerine, mesai saatleri öncesi veya sonrasında, yalnız veya grup halinde yapacağı faaliyetlerde işveren olarak hiçbir sorumlulukları bulunmadığına dair bir belge imzalatıyorlardı.

Aslında en büyük çekişmeler pizzacıların kendi aralarında değil, pizzacılarla evlere servis yapan diğer işlet-

meler (Çin lokantaları, börekçiler ve dondurmacılar) arasında yaşanırđı. En fenası pizzacılarla dondurmacılar arasındakikiydi. Peyró çiftinin tanık olduğu yarış da kendi çalıştıkları pizzacı Pizza Show'un dağıtım elemanları ile Freddo adlı dondurmacınıninkilerin karşılıklı meydan okumaları ve kin gütmeleri sonucunda gerçekleşmişti. Dağıtıcıların çoğu, aşıağı yukarı aynı sosyal sınıftan olsalar da çalıştıkları işyeriyle veya dağıttıkları ürünle adeta taklitçi bir havada özdeşleşiyorlardı. Demokratik diye tanımlanabilecek pizzaları dağıtan elemanlar ülkenin inişli çıkışlı ekonomisinin kahrını çeken sıradan vatandaşları temsil ediyorlardı; Freddo'nun on beş mavi motorunu altlarına çekip birbirinden egzotik lezzetlere sahip lüks dondurmalarını dağıtan elemanlarsa savurgan, tedbirsiz, toplumun geri kalanını hiçe sayan orta sınıfın "vur patlasın çal oynasın" yaşam anlayışını benimsiyorlardı. Gaza kim daha çok basmalıydı; taşıdıklarını soğumadan götürmesi gerekenler mi, yoksa erimeden götürmesi gerekenler mi? Hangisi daha önemliydi; besin mi, abur cubur mu?

Patronlar böyle çılgınlıklara daha fazla göz yummayacakları konusunda elemanları defalarca uyarmışlardı. Son yarışlar polisle aralarında bin türlü sorun yaratmıştı. Ancak bu tehditler gençleri yıldırılmak şöyle dursun, bahisleri daha da artırıp akıllardan silinmeyecek bir yarış düzenlemelerine sebep olmuştu.

Yarışın yapılacağı perşembe günü, bazilikanın çanları gece yarısı çalmaya başladığında (yüz kez çalacaklardı, çünkü kaçırılışı bütün ülkeyi ayağa kaldıran delikanlı Jonathan'ın cesedini o akşam bulmuşlardı) otuz motor birden vahşice gürleyerek yarışmaya girişti... Hem de yolda değil, kaldırımında. Böylesine tehlikeli bir çılgınlık daha önce görülmemişti. Kaldırımların genişliğı dört metreden azdı; bu daracık alanda son sürat öne fırlayan otuz mopet metal, plastik, genç bedenler ve gürültüden

oluşan bir dalga gibi dur durak bilmeden ilerliyordu. Herkes kaldırımın duvar tarafında kalmaya çalışıyordu, çünkü kaldırımdan yola inenler kaldırıma geri çıkmak için diğer motorların geçmesini beklemek zorundaydı. Böylece yetenekleri elverdiğince ne düzenlice akan ne de karmaşaya dönüşen küçük zikzaklar çizerek ilerliyor, her saniye daha da hızlanıyorlardı. Otuz saniyede bloğun sonuna gelip sonraki bloka geçtiler ve birkaç blok boyunca slalom yaparcasına yokuş aşağı ilerleyip doksan dokuzuncu çan vurduğunda Rivadavia Caddesi'ne vardılar (yarışa Directorio Caddesi'nde başlamışlardı), yüzüncü çan vurduğundaysa bölgedeki bütün karakollardan olay yerine akın eden polis araçlarının sirenlerini duyarak kaçtılar.

Motorlar dev bir engerek gibi kıvrılıp gümbürdeyerek geçtikleri her yeri inletmişlerdi. Uyuyan veya uyumak üzere olan mahalle sakinleri deprem oluyor sanmışlar, hatta kimileri bunun Jonathan'ın ölümünden dolayı Tanrı'nın verdiği adil bir ceza olduğunu düşünmüştü. Balkonlara çıkıp motorları görenler; gözlerine inanamamışlardı. Şaşırmakta haksız da sayılmazlardı; motorların alayı kaldırımdan gidiyordu, yollarsa bomboştur. Modern dünyada günlük olaylar genelde fazla haber değeri taşımaz. Haberleri televizyon verir ve her şey çabucak olup bitmiş kabul edilip tazeliğini kaybeder. Duyulanlara şaşırarak diye bir şey kalmamıştır, çünkü sürpriz ortaya çıkar çıkmaz yakın geçmişe itilir ve geriye yalnızca yinelenmeler kalır. Motorların gümbürtüsüyle gayet gerçek ve diriymiş, herhangi bir açıklama ya da tekrar gerektirmiyordu.

Gecenin son pizzasını teslim etmek üzere oradan geçen Aldo ile Rosita motorların karşı kaldırımdan geçtiğini gördüler. Ortada bir şeyler döndüğünü biliyorlardı, çünkü birkaç saat önce gençlerin baş başa verip konuş-

tuklarını görmüşlerdi, ama bu kadarını da tahmin etmemişlerdi. Bilseler evlerinden dışarı çıkmazlardı. Ekspres trenleri andıran motosiklet konvoyunun geçişini izlerken. “Çıldırılmışlar, çivileri çıkmış bunların,” diye homurdandılar. Can güvenliklerini düşünerek birkaç saniye durakladılar ve azgın motosiklet kervanının köşeyi dönmelerini beklediler. Karşı kaldırıma geçmemiş olsalar ezileceklerdi. “Ucuz atlattık,” dedi Aldo. Ama, bir dakika... Karşı kaldırım hangisiydi? Hangi kaldırımın karşı? Buldukları kıvrımda kaldırımınla yollar adeta birbirine karıştığından “karşı” kaldırıma geçseler bile “karşının karşı-sı”nda kalıyorlardı. Flores’in dama tahtası gibi düzenli caddelerinin uzak ucundan yükselen gürültü, motorların çok geçmeden geri geleceklerini haber veriyordu... Yürümeyi sürdürdüler. Aldo’nun paket ipinin düğümünü parmağına takarak taşıdığı pizza kutularından dışarı süzülen hafif ısı ve koku normalde onları sarmalayıp kendilerini yürürken güvende hissetmelerini sağlayan bir mikroklima oluştursa da bugün onları korumaktan acizdi. Köşeye vardıklarında motorların kükremesi kulakları sağır edecek denli yükselmişti, alıştıkları biçimde yan yana yürümek için düşünmeden karşıya geçtiler... ve motorlar coşkun bir nehir gibi gürleyerek karşı kaldırımdan geçti. “Uf! Yine ucuz kurtulduk!” Sahiden kurtulmuşlar mıydı? Öyle olsa gerekti, çünkü motosikletler art arda birkaç blok daha ilerledi... ve nihayet kornaların çınlaması durdu ve yarış sona erdi.

Apartmanın zilini çaldılar ve bir adam pizzayı almak için aşağı indi. Ödemeyi yapıp çifti “ultra hızlı servislerinden” dolayı kutlayan adam dolgun bir de bahşiş verdi. Biraz şaşırılmışlardı, çünkü onlara göre pizzayı götürmeleri bir ömür sürmüştü. Oysa saate bakılırsa koşarcasına gelmişlerdi. Adam hemen evine çıkacağına apartmanın kapısından başını uzatıp sokağın köşesine baktı.

“Az önce korkunç bir gürültü koptu, nedenmiş, gördünüz mü?”

Aldo bir an durakladıktan sonra karşılık verdi:

“Jonathan’ın şerefine bir motor alayı geçiyordu.”

Adam aniden ciddi bir ifade takınıp, “Zavallı delikanlı... Ailesine de yazık oldu,” benzeri birkaç söz söyledi.

Yalnız kalıp dönüşe geçtiklerinde Rosita kocasını çabucak uydurduğu makul yalandan dolayı tebrik etti. Sahiden de olay hakkında polis soruşturması açıldığı takdirde şu çılgın gençleri affetmek için iyi bir mazeret olabilirdi bu. Flores’teki dağıtıcıların öldürülen delikanlıya kendilerince bir anma gösterisi yapmak istemeleri gayet olasıydı, ne de olsa Jonathan da mopetli bir dağıtım elemanıydı, üstelik Floresliydi.

Tabii böyle bir mazeret uydurmak yarışanların aklının ucundan bile geçmemişti. Yarışmalarının tek sebebi hayatlarını ve motorlarını tehlikeye atmanın verdiği hayvani coşkuydu, gecenin getirdiği özgürlük hissini de bunda payı olabilirdi. Delikanlının ölümün yarattığı gerginlik Arjantin’in tamamını hüzne boğsa da, bu durum gençlerde, “Jonathan öldüyse canımızın istediğini yaparız,” şeklinde bir tepki ortaya çıkarmış olabilirdi.

Gençler, kendilerini korkutmak ve sağduyulu olmayı çağırarak için kullanılan “ayıp” kavramına pek de uzak sayılmazlardı. Tam tersi, onunla gayet haşır neşirlerdi, bahislere ayıplanmayı göze alarak tutuşur, çekişmelerini onunla mayalarlardı. Ölümüyle kendilerine uzakmış, her savaşta servis edilen türden “düşük” istatistiklerdenmiş gibi algılandılar. Grubun sahiden üyesi olduğunu kanıtlanmanın en uç yöntemi, ölümdü. Belki de başka türlü düşünmek için fazlasıyla gençtiler. Ölümlerse rakiplerinin motosikletinde bir yıldızla temsil edileceklerdi. Fidyecileri tarafından vahşice öldürülen Jonathan’ın korkunç ölüm haberi o akşam ekranları işgal ettiğinde, akla haya-

le gelebilecek en tehlikeli yarış gerçekleştirme kararı (ki zaten alınmış sayılırdı) iyice anlam kazandı ve kaçınılmaz hale geldi. Ölüm, yıldızlara, parlak ışıtlara yalvaran karanlık gökler misaliydi. Yarış parkurunun gecenin ortasında oradan oraya vızıldayan motorlar tarafından belirlenen dairesel şekli, gezegenlerle dolu sarmal galaksilerinkini andırıyordu. Yetişkinlerin ne düşündüğü kimin umurundaydı ki! Gençler bağımsızdı. Emek piyasasına giriş yapmalarıyla birlikte, içlerindeki ışık parıldamaya başlamıştı.

Elbette genelleme yapmak yanlıştı. Kimilerine göre türdeş gençlerden oluşan bütün bir nesil aynı şekilde düşünüp hep bir ağızdan tepki veriyordu, kimilerine göreyse hepsi birbirinden farklıydı. Rosita ile Aldo ise iki görüşe birden katılıyordu. Pizza Show'un "çetelerinin" liderlerinden biri "Walter" adlı on dört yaşında bir delikanlıydı. Babası annesinden boşanmıştı ve yuvasını terk etmiş olmasından doğan suçluluğu bastırmak için oğluna imkânlarının ötesine geçerek pahalı mı pahalı hediyeler alıyordu; bu hediyelerden biri de Walter'ın gözü gibi baktığı Japon malı güzelim bir motorcuktu. Walter, Havacılık Lisesi'nde okuyordu ve öyle parlak bir öğrenciydi ki (*Global Positioning System*) monte etmeyi çabucak öğrenmiş, bu sayede GPS aletleri tamiri yapan bir dükkândan iyi bir iş teklifi almıştı. Çağdaş bir pusula olarak tanımlanabilecek GPS yol bulma ve yer belirleme konusunda devrim yapan küçük bir teknoloji harikasıydı; bir uyduya sinyal gönderir, uyduda bulunan koordinatları santim santim gönderirdi; bu koordinatlar bir ekranda harita halinde görüntülenir, haritadaki parıldayan noktacı da GPS'nin bulunduğu noktayı belirtirdi. Küçük modeller cebe sığacak boyuttaydı ve işlev açısından yolcu uçaklarında, gemilerde ve trenlerde kullanılan büyük versiyonlarından aşağı kalmazdı. Dağcılar, yelkenciler,

hatta alelade yürüyüş meraklıları bile bu aleti kullanırdı; yeni arabalar fabrikadan GPS'leri takılmış halde çıkardı (böylece hırsızlık sigortasının priminde indirim yapılırdı); çok geçmeden anneler bile çocuklarını süpermarketlerde ve alışveriş merkezlerinde kaybetmemek için GPS kullanır olmuştu. Teknolojik gelişmenin hızı sayesinde GPS kullanımının yaygınlaştığı pek fark edilmemişti, çünkü halkın büyük bölümü böyle bir aletin varlığından habersizdi, haberi olanlar da ona sihirli bir oyuncakmış veya NASA'nın gizli bir projesiymiş gözüyle bakardı. Bozuk GPS aletlerini tamir eden bir dükkânın, hele de Buenos Aires'te var olduğuna inanmak güçtü; ama gerçekten de vardı, üstelik Walter buranın tamircilerin ne piri ne de en büyüğü olduğundan ve dükkâna her gün elli küsur GPS aletinın getirilip tamir edildiğinden haberdardı. İşin asıl tuhaf yanıysa, bahsettiğimiz teknolojinin karmaşıklığı yüzünden tamiri ancak Amerikan üniversitelerinden mezun mühendislerce yapılabilmemiş gibi görünmesine rağmen işin on dört yaşındaki bir delikanlıya verilmesiydi. Ama bu normaldi ve herkes tarafından doğal karşılanırdı. Modern bir delikanlının zihninin işleyişi de tıpkı bir GPS aletininki gibi gizemliydi.

Bir tuhafılık daha vardı: Walter bu iş teklifinin üstünden aylar geçmesine rağmen halen Pizza Show'da dağıtım yapmaya devam ediyordu. Tamircide maaşın katbekat fazla, geleceğininse daha parlak olacağını tahmin etmek kolaydı. Ancak Walter önce saatleri dert etti, oysa tam tersi geçerliydi; sabah okula gittiğinden geceleri pizza dağıtmak kolay olmuyordu. İşini sevdiğini söyledi, daha fazla söze gerek var mıydı? Flores'in karanlık caddelerinde arkasında bir pizzayla son sürat gitmenin içini coşkuyla, özgürlük ve macera hissiyle doldurduğunu (üstüne bir de para aldığını, zaten para vermeseler bile yapacağını) söyledi. İş arkadaşlarıyla kurduğu dost-

lukları, küçük gruplarındaki herkesin pizzacının kaldırımına park etmesini, bazılarının aniden dağıtıma gönderilmesiyle kesiliveren muhabbetlerini, gruptakilerin birbirlerine sadakatini sevdiğini söyledi. Ama bunlar pek inandırıcı mazeretler değildi. Dolayısıyla sonunda Büyük Galaksi Yarışı'nın organizasyonunda yer almasını bahane etti.

Pizzacıdaki işine devam etmesinin asıl nedeniye gizliydi ve eski bir efsaneyle alakalıydı; bu efsaneye göre Flores'teki motosikletli dağıtıcılar ordusuna erkek kılığında bir kız karışmıştı. Bunca insan bir araya gelip birbirinin hayal gücünü körükleyince böyle bir söylencenin ortaya çıkması kaçınılmazdı. İki cinsiyetin her meslekte eşit olarak temsil edildiği bir çağda, esrarengiz bir sebepten ötürü genç erkekler evlere servis işine tamamen ege-men olmuşlardı. Her şeyin çıkış noktası da bu esrardı; gerisiniye insanı aşka susatan romantizm ve ergenliğin gizemi hallediyordu. Fantezisi Walter'ın meraklı ve işlek zihninde giderek somutlaşarak adeta kesinlik kazandı ve tutkuya dönüşüp delikanlının yaşamını renklendirdi. Şüpheleri, bu küçük karanlıklar âleminde sarmallar çizerek bir arkadaşından ötekine, bir motordan diğerine sıçrayıp durdu. Kendisinden de şüphe duyuluyor olabileceği bir an olsun bile aklına gelmedi. Kız gibi güzel bir delikanlıydı: kaymak gibi bir cildi, iri kirpiklerle kaplı badem gözleri, ince telli saçları, oyuncak bebek misali minnacık elleri, kedi gibi hafif ve incecik bir vücudu vardı. Dönemin modası olan bol ve kat kat kıyafetler cinsiyetleri ayırt etmeyi zorlaştırıyordu, Walter da daima son moda kıyafetlerle gezerdi. Hatta fazlasıyla şık olduğu bile söylenebilirdi.

Karmaşık bir ipucu ve mantık, sezgi, hatta belki de hayaller silsilesi sonucunda tüm şüphelerini "Diego" adlı bir delikanlıya odakladı. Böyle durumlarda görüldüğü

üzere biraz geç tepki verdi ve, “Nasıl oldu da önceden düşünemedim?” diye hayıflandı, oysa olaylar henüz başlamıştı ve daha da çetrefilleşecekti. Diego ile birlikte Noble Repulgue adlı börekçide dağıtım yapmışlardı; Diego birinden kiraladığı eski kırmızı bir motosikleti kullanıyordu ve Walter onun tatlı, biraz çekingen ve kiralık motor kullanan herkes gibi oldukça tedbirli bir tip olduğunu düşünmüştü. Walter, Pizza Show’a geçince Diego da peşinden giderek Walter’ı şaşırtmıştı, çünkü pek yakın sayılmazlardı; tam tersi, Diego vaktinin çoğunu, herhalde korunma ihtiyacı hissettiğinden, grubun en büyüğü olan başka bir dağıtıcıyla geçirirdi. Ama neticede Walter’ın peşinden giderek delikanlının gönlünü kazanmıştı. Çok geçmeden Freddo’da çalışmaya başlayarak onu yeniden şaşırtmıştı, ama bu kez en azından bir açıklama yapmıştı: motosikletinin kirasını yenilemeyi reddetmişlerdi, dolayısıyla dondurmacıya geçmesi mantıklıydı, ne de olsa Flores’te kendi araçlarına, yani soğutucuyla donanmış ünlü on beş mavi motora sahip tek kuruluş orasıydı.

Diego on dört-on beş yaşlarındaydı; ufak tefek, çocuksu, Koreli ile Bolivyalı arası solgun benizli ve çekik gözlü, kendi çapında yakışıklı denebilecek bir tipti. Peki kız olduğu Walter’ın nereden aklına gelmişti? Çekingen ve gizemli tavırlarından, haber vermeden ortadan kaybolup durmasından, hatta belki de ona gösterdiği ilgiden... Bu açıdan bakınca Freddo’ya geçişi farklı bir anlam kazanıyor, bir ihanete veya kışkırtmaya dönüşüyordu. Belki de bir nevi şifreli mesajdı bu. Walter, onu yakınındayken, yani aynı yerde çalışırken daha dikkatlice incelemediğine pişmandı. Ama ilgi böyle bir şeydi; biraz eski kafalı, biraz dalgacıydı; hedefinden uzaklaştıkça azardı. Hafızasını taradı ve başboş arzuları nihayet belli bir âna odaklandı. Bu ay perisi efsanesinin en süslenerek

anlatılan kısımlarından biri de kızın gümüş renkli motorunun inanılmaz hızlara ulaşarak peşindeki delikanlıları atlatmasıydı. Hatırlar gibi oldu... Diego dağıtımdan hep erken dönerdi, yola çıkıp karanlık yan sokaklardan birine dalar dalmaz motorunun sesi kesiliverirdi... Ama Walter mantıklı davranarak hafızasının kendisini yanıltabileceğine kanaat getirdi.

Kaldırımlarda yarışma çılgınlığı işte böyle aklına gelmişti. Yarışı Diego'ya yeniden yakın olabilmek için düzenlemişti, etraflarında kıyamet kopsa da önemi yoktu, onu sırrını vermeye zorlayacaktı, motoruna gizlice bir GPS aleti yerleştirdi miydi tamamdı. Motorun gece yarısı yollarda çılgınca çizeceği sekizler zamanı gerektiği kadar geriye götürecekti.

*Aira'nın Güney Amerika edebiyatının
en iyi kalemlerinden biri kabul
edilmesinin nedeni, sözcüklerinin
ve imgelerinin, beynin ve zamanın
duvarlarını aşabilmesi.*

Semtın bu kısmındaki sokaklar oldukça karanlıktı. Sıklıkla bozulan cıvalı ampuller pembemsi bir parıltıdan öte ışık yaymıyorlardı. Bozulmasalar da ağaçların yaprakları üstlerini peçe gibi örttüğünden çukurlarla dolu çatlak kaldırımlara ürkütücü gölgeler düşürüyorlardı. Rosa ile Aldo kaldırımlardaki bu bozuklukları çoktan ezberlemişlerdi, zaten kol kola girip sıklıkla duraksayarak yürüdükleri için yaşitlarının hayatını karartan düşüşlerden korunuyorlardı. Sokakların her gece biraz daha karanlığa gömüldüğünü fark ediyor ve bunun sebebini merak ediyorlardı.

Ekonomik kriz nedeniyle pizza dağıtıcılığı yapmak zorunda kalan ihtiyar Aldo ile Rosa Peyró çifti, her gece Buenos Aires'in Flores semtinin sokaklarını arşınlamaktadır. Çiftin genç bir meslektaşının kaçırılıp öldürülmesiyle sahneye çıkan Başsavcı Zenón Mamanı de, gerçekle kurgunun kördüğüm olduğu Flores gecelerinde esraren-giz bir davanın peşine düşer.

Roberto Bolaño'nun "çağdaş İspanyolca edebiyatın en iyi yazarları" arasında gösterdiği César Aira, kalıplara sığmayan bu kitabında, gerçeküstüyle acı gerçekler arasında mekik dokuyor.

Kapak resmi: ELPIS IOANNIDIS

ISBN 978-975-07-1835-9

9 789750 718359